

УСЛОВНИ ОТПУСТ (члан 46. Кривичног законика)

За одлучивање о молби осуђеног за пуштање на условни отпуст, уз задовољен формални услов у погледу издржане казне (2/3 казне), од утицаја су и околности које се тичу владања осуђеног за време издржавања казне, извршавање радних обавеза, постигнут степен ресоцијализације и други циљеви специјалне и генералне превенције.

Из образложења

Првостепеним решењем одбијена је као неоснована молба осуђеног ШМ за пуштање на условни отпуст са издржавања казне затвора од 9 (девет) месеци.

Против овог решења жалбу је изјавио окривљни због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепено решење преиначи и осуђени отпусти са издржавања казне. АЈТ у Новом Саду предлаже да се жалба као неосновна одбије.

Поступајући по жалбеним наводима другостепени суд налази да жалба није основана.

Наиме, за одлучивање о молби осуђеног за пуштање на условни отпуст, уз задовољен формални услов у погледу издржане казне (2/3 казне), од утицаја су околности које се тичу владања осуђеног за време издржавања казне, извршавање радних обавеза, постигнут степен ресоцијализације и други циљеви специјалне и генералне превенције.

Првостепени суд је стога правилно ценио Извештај управе где осуђени издржава казну, којим је констатован датум ступања и редовног отпуштања са издржавања казне, да је смештен у полуотворено одељење завода, да је радно ангажован и да није дисциплински кажњаван, да је корисник посебних погодности које користи адекватно, да у колективу добро функционише и да се прилагодио захтевима третмана, али да у односу на кривично дело за које је осуђен и због којег се налази на издржавању казне, нема објективан став и да наводи да се „само нашао на лицу места“, те је установа дала закључак да се на основу напред наведеног може закључити да осуђени прихватањем мера третмана **напредује** у процесу оспособљавања за успешну реинтеграцију у друштвену средину.

Сходно наведеном може се извести закључак да процес ресоцијализације осуђеног још увек није окончан (констатовано да исти „напредује“ у третману“), на који закључак упућује и став према извршеном кривичном делу, за које дело очигледно нема објективан став, јер у односу на дело вербално настоји да искључи или бар умањи своју кривицу, па се стога не може прихватити да су се стекле све околности које указују да је у односу на осуђеног постигнута сврха кажњавања и циљеви специјалне превенције. Да би процес ресоцијализације осуђеног био адекватно и у потпуности окончан, од суштинског значаја је и чињеница да осуђени има објективан став према извршеном кривичном делу и да га прихвата као своје, која околност код осуђеног ШМ евидентно изостаје и захтева даље спровођење третмана и програма у пеналним условима.

(Решење Основног суда у Сомбору бр. Куо.28/13 од 26.08.2013. године и решење Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.2-2694/13 од 16.09.2013 године)